

Americký dopisovatel, sledující zblízka vývoj a výstavbu gigantické německé armády od jejího prvopočátku, vysvětluje ve velmi zajímavé úvaze, že nejenom hojnost a hodnota výzbroje činí německá vojska na zemi, ve vzduchu a na moři tak nebezpečným soupeřem. Stejný podíl na mohutnosti nacistického válečného aparátu mají schopné hlavy, jež vytvořily tak dokonalou koordinaci celého vojenského aparátu, že v něm není takřka mezery. Hlavní body jeho článku jsou cenným příspěvkem ke studiu nepřítele.

V polském tažení, v bitvě o Francii, ve vytlačení britských armád z již dobytých částí Cyrenaiky, vidíme naprostou spolupráci letectva, pěchoty, dělostřelectva, mechanizovaných a pancéřových kolon, prováděnou s přesností hodinového stroje. Němci nezavedli jen nové a mohutnější zbraně, ale vychovali též zcela nového vojáka a velitele.

Na počátku r. 1938 požádal generál Halder, tehdejší náčelník něm. gen. štábu Hitlera, aby povolil vyslání 30 nejschopnějších důstojníků na dvouroční stáž k námořnictvu. Hitler, přes odpor hodnostářů, vyhověl. Tito důstojníci sloužili na křižnících a ponorkách, na torpédoborcích a bitevních lodích, veleli „výsádkům“ a organizovali konvoje. Poznali, co námořnictvo je, seznámili se s námořní taktikou z první ruky. Těchto 30 mužů, nyní vedoucích generálů něm. branné moci, prodělalo v r. 1935 podrobný výcvik u letectva. Řídili letouny, bombardující střemhlav, poznali těžké bombardovací stroje a seznámili se s činností stíhačů. Sledovali bombardování, viděli přistávání letecké pěchoty i zásobování pozemního vojska ze vzduchu, takže nabyli dokonale znalosti letecké taktiky. Říkají těmto důstojníkům „třírozměrní“, neboť ovládají všechny vojenské složky, znají letectvo i námořnictvo z vlastní zkušenosti a mají velitelské schopnosti, v nichž se jim vyrovná málokdo na světě.

Halderovy myšlenky vynikly ve válce s Polskem. Kdykoliv německá vojska narazila na větší odpor, vždy radiofonicky povolala letectvo, jež zmínělo odpor v srutiny a v krátké době prorazilo cestu polskými postaveními.

V Norsku k tomu přibyla činnost námořnictva.

V bitvě o Francii byla dosažena vrcholná spolupráce všech zbraní a služeb. Tanky, letouny pro bombardování střemhlav, ženijní

vojsko s předem připravenými mosty, pěchota, vysoce mobilní těžké dělostřelectvo a zásobovací kolony, všechna ta kolečka složitěho novodobého armádního mechanismu, to vše se přesunovalo a spolupracovalo s tak záračnou přesností, že generál Ironside o nich prohlásil: „Zdá se, že jsou řízeny jedním mozkiem“. Necelých sto důstojníků něm. gen. štábu řídilo všechny ty složité operace a ústředním mozkiem byl generál Reichenau. Zatím co velitelé spojenců promarnili drahocenný čas čekáním na raporty odborníků, kteří se nemohli dohodnout o tom, které zbraně nebo metody má být použito na tom či onom úseku fronty, Němci byli vždy a za všech okolností jednotní. Generál Reichenau, jenž znal nejenom svou pěchotu, ale podrobně „Stuky“, tanky, dělostřelectvo, zkrátka věděl, čeho jsou jeho armády schopny, činil svá rozhodnutí a vydával rozkazy ve vteřinách. Nastala-li nějaká slabina ve spojenecké sestavě, bylo toho využito okamžitě mocným náporom pancéřových divízi, podporovaných množstvím letadel. Prulom byl následován odříznutím zásobovacích sledů a obklíčením. Tak britský expediční sbor se jen stěží a obětovav veškeré své těžké zbraně zachránil u Dunkerque. Stejně byl proveden prulom u Sedanu a na Sommě, po němž za nedlouho následovala kapitulace Francie. Bitva nebyla vyhrána masovými náporu, nýbrž hlavně bezvadnou koordinací velení a zbraní a dokonalým časovým rozvrhem.

To vše vyžaduje vysokou schopnost důstojníků. Povyšování v německé armádě je zaručeno pouze schopným a velitelským sbor jest vybrán pouze po podrobném ohodnocení kvalit jednotlivce. Kriteriem je vždy jen schopnost. Nerozhoduje služební stáří, ani politická, nebo jiná protekce.

Od okamžiku, kdy mladý Němec vstoupí do armády, je neustále pozorován zvláštní skupinou důstojníků, jejichž úkolem je vybírat důstojnický a poddůstojnický dorost. Jejich metodu kreslí tato příhoda: Americký dopisovatel byl přítomen výcviku pěšího družstva ve výcvikovém táboře blízko Postupimě. Družstvo bylo na opačném konci pole a každý jednotlivec měl přískoky přeběhnout pole, využívaje nejlepších přírodních krytů. Za každé vystavení „nepřátelskému“ ostrostřelci dostal voják špatný bod. Kdo měl nejméně špatných bodů, byl odměněn zvláštní dovolenou. Důstojník upo-

5.1/42

zornil na muže, jehož přískoky byly strojově přesné a skvěle využíval terénu. Po cvičení zavolal vojína Schmidta, kladl mu různé otázky o pušce, kamufláži a podobně. Jeho odpovědi se vyznačovaly přesností a jasností. Příštího dne byl Schmidt povýšen na desátníka. Stal se tak velitelem družstva. Jeho vojáci vynikli nad ostatní. Po několika týdnech dosáhl hodnosti četaře a po dalších 2 měsících byl vyslán do vojenské akademie. Za rok se stal poručíkem, což bylo v roce 1938. Nyní, ve 30 letech je Schmidt majorem, vyznamenaný železným křížem první třídy. Schmidt, který nebyl nikterak nadšeným nazistou, jest jedním z mnohých, jenž na základě svých vojenských schopností udělal ohromnou kariéru.

Jindy pozoroval autor článku celý den cvičení, v němž velitelé rot měli za úkol provést útok na statek, v němž byl hlášen silný nepřátelský odpor se z kulometry. Přesnost, rychlost rozhodování, jak vedl velitel svou jednotku proti nepříteli, to vše rozhodlo o povýšení.

Všechna cvičení, ať již stavba mostů, manévry pancéřových jednotek, vždy se co nejvíce podobala skutečnému boji. Při útoku na suponanou pevnost vedl jeden z velitelů svou kolonu do jisté zkázy, načež dostal ihned poznámku „neschopen na velitelské místo“ do osobního záznamu.

Tři roky před vypuknutím války byl prováděn výběr vyšších velitelů pro mechanizované jednotky mnichovského okrsku. Úkolem byl průlom a situace se opravdu podobala tomu, co 3 roky později následovalo ve Flandrech. Nebe se hemžilo letadly, jež shazovala barevný písek se slídovými destičkami, zřetelně označovala vozidla a tanky vyřazené z boje. Z 15 velitelů, obštálo při zkouškách 8. Jeden z rozhodčích řekl po cvičení: „Kdo nechápe naprostou nutnost nejužší spolupráce pozemních sil s letectvem, je pro nás ztraceným mužem“.

V německé armádě odstranili pořadí zbraní a všechny tradiční předsudky. Nejsou to pěšáci, dělostřelci, jezci atd. Vše tvoří sehrané mužstvo, jediný tým. O každém jednotlivci je veden přesný záznam, o jeho výcviku, specializaci a z jeho kvalifikace je zřejmé jeho použití. Schopnosti jednotlivce je využito do krajnosti, takže je vyloučeno, aby nějaký schopný člověk zůstal nevyužit v zákoutí. Neplývá se životy.

Každoročně je dána mladým důstojníkům možnost uplatnit své nápady v práci, jež jsou zkoumány zvláštním štábem důstojníků

a ministerstvem války. Přijímají se všechny novosti i zdánlivě fantastické nápady jsou důkladně prozkoumány a ohodnoceny. Autoři nejzajímavějších prací jsou vybíráni k speciálnímu školení a osvědčili se, jsou vysíláni na výcvik ke všem zbraním, letectvu, námořnictvu a stanou se generály případně v 45 letech.

Mužstvo méně schopné jest cvičeno systematicky, až dosáhne dobrého průměru a zručnosti v omezené úloze, jež mu je přidělena.

Ženíjní jednotky, předem určené pro útok na klíčovou pevnost Eben Emael u Albertova kanálu v Belgii, byly cvičeny mnoho týdnů před vlastním útokem. Prováděly skutečné útoky na přesnou kopii pevnosti ve vých. Prusku, zatím co Stuky spouštěly baráže bomb, ženisté za dýmovou clonou nacvičovali upevnění zvláštních trhacích náloží a přibližování plamenometu. Skutečný útok byl proveden takovým stylem, že se zdálo, že to provádějí roboti, ne normální lidé tvorové.

V r. 1939 účastnil se dopisovatel výcviku tankových jednotek ve složitém terénu ve Schwarzwald. Nebylo to nic jiného, než nácvik postupu přes Ardeny, jež francouzský gen. štáb považoval za vyloučený. Výcvik byl prováděn systematicky a na počátku osazenstvo po 4 hodinovém výcviku padalo únavou z tanků a vojáci usínali na okraji silnic. Po několika měsících překonali únavu a dovedli postupovat i 6 hodin bez zvláštní vyčerpanosti.

Německý voják má přesný denní program, kde ani chvíle není promarněna. Kuchyňské práce, osvěta, zkrátka vše, co nepatří k bojové činnosti, jest vykonáváno zvláštním, civilně-vojenským sborem, kde je mužstvo neschopné pro bojovou činnost. Do standardního výcviku patří házení granátu na vojáka, jenž jej musí v nejkrajší době zvednout a vrátit, překročení lesa a střílení na figury, jež se náhle objeví, přecházení drátěných překážek a skok do granátové jámy, aniž by si při tom zlámal údy. Tyto, jen nahodilé příklady, ilustrují důkladnost, se kterou se provádí a stále zdokonaluje výcvik vojáka pod heslem: „snížení obětí z neopatrnosti o 75 per cent“. Německá vojska vyslaná na pomoc Mussolinimu do Libye, byla vystavována horskému slunci, aby jich organismus snesl změnu podnebí.

Ze všech těchto poznatků vysvítá, s jakou důkladnou cílevědomostí si Němci počínají při výběru velitelů a při výcviku a jaký stejnorodý, sehraný celek představují.